

K·MEO

CANNES-ME TOO

Greta Gerwig Presidenta del jurat

Cannes és com una joguina, una ciutat de regal, gairebé de somni i quan arriba el Festival de Cinema encara es fa més maca. Una mica artificial, és veritat, però maca i suficientment falsa com per representar al cine.

Estic contenta de Presidir aquest Festival a Cannes però alhora em sento deprimida.

De petita el cine m'embogia, només entrar a una sala, tota jo em transformava, m'obria a la sorpresa. La pel·lícula em podia fer plorar o riure, però sempre sortia feliç. Un dia vaig poder entrar en el món del cinema. Des d'aleshores he deixat de sentir aquesta felicitat. La creació ha quedat asfixiada per la realitat. És el mateix que em passa amb Cannes. Això és una festa però contaminada per un regust hostil, tal com si Tarantino hagués passat per aquí deixant l'aire violent que respiren alguns dels seus personatges. Me Too. La gran

pel·lícula de Cannes aquest any és Me Too. La fan a totes les sales a tots els carrers i terrasses en moltes mirades també.

El Me Too no és pas exclusiu del món del cinema. L'abús de poder sexual, social o econòmic sura per tot arreu. La humanitat és un gran Me Too d'abús, però en el cine hauria d'estar prohibit. És massa injust.

Ningú hauria de fer perdre la ingenuïtat en la que entrem a veure una pel·lícula perquè aleshores no queda res. Al presenciar ara una història només veig actors que interpreten un paper. Actors que conec personalment i que són insensibles, barroers, abusadors. Quan fingeixen enamorar-se d'una parella jo li veig el desig de posseir-la i això fa mal. És com si Popeye violés a la

CANNES: FESTIVAL DELS ESCOTS

Rosario. Mai més no menges espinacs.

Jo mateixa, quan em poso a escriure un guió, he de fer un exercici de cinisme. Intentar vestir-lo de tanta veritat que ningú no el pugui grapejar, però en el fons sé que estic creant una història falsa. El somni de la idea serà embrutada al final de cada jornada de rodatge.

I ara, a somriure i fer la gara gara que toca sopar de gala.

Traducció de Ximenis Ximeno

GARSA PROSTÀTICA

LA TERRA PROMESA

Israel censura Al Jazeera

I Déu els hi va prometre aquella terra i ells es posaren en camí.

Ja han arribat i de moment la terra promesa s'està convertint en la terra de sang prohibida. Seguint el costum de les més pures dictadures, el primer que va fer Netanyahu en començar la repressió sobre Gaza va ser prohibir la premsa estrangera. És la manera d'avisar al món que allí passaran coses lletges però fent veure que els lletjos són els que informen. És el que té dominar un Parlament. Fas i desfàs, legisles a mida i tot resulta legal.

Netanyahu ha decidit sense encomanar-se ni a Déu ni al diable que Al Jazeera és un canal terrorista i a continuació ha aplicat una llei aprovada d'urgència aquests dies on es permet al govern clausurar les rets de difusió estrangera que puguin suposar un risc per la seguretat nacional. I d'oca a

oca vaig a una altra cosa.

Les xarxes que tan han utilitzat les tendències polítiques més extremes i antidemocràtiques resulten alhora el seu tendó d'Aquil·les. A l'agressor li va bé preparar el camí que pogués justificar la seva conducta. Els mitjans israelians van repetir una i altra vegada el macabre atac que van patir un grup d'indefensos ciutadans durant una festa. Ara però, quan responen a aquest atac amb el mateix acarnissament i també sobre gent indefensa, no li convenen les càmeres.

Algú va dir –em sembla que vaig ser jo– “que la vida ens guardi dels que arriben al poder havent passat gana”. Aquesta fera ara és Israel. L'espectacle

-Però senyor... I tots els refugiats?

de colons jueus contra camions que portaven ajuda humanitària a la gent de Gaza, només es pot comprendre (mai acceptar) com la resposta de la bèstia rabiosa després d'haver estat apallissada.

La venjança no pot ser eterna, només a Déu i a alguns jutges espanyols els està permès utilitzar l'eternitat com a mesura del temps. Algun dia el poble jueu haurà de donar-se per venjat, tornar a casa i celebrar el sàbat sense treure els morts de l'holocaust.